

Non daude emakume entrenatzaileak?

**AINHOA AZURMENDI
ECHEGARAY**
KIROL AHOLKULARIA
ETA EHU-KO IRAKASLEA

Eta zuk, txikitxo, honetan [kirol zehatz batean] jokatzten duzu?". Horixe galdetu zion irakasleak nazioarteko emakume jokalaria bati, gizonez betetako entrenatzaileen formakuntza-saioan. Esaldiaren paternalismoaz mintza nintke, edo maila hartako kirolari hori *bere* esparruan ere ezezaguna izateko hamai-ka arrazoiez. Baina ez; oraingoan, eremu maskulinoetan emakumeek jasaten dituzten egoera ezerosoek eragiten dituzten ondorioak ekarri nahi ditut gogora. Maskulino hitza aipatzean, genero kulturaz zein egituraz ari naiz: hain zuzen, tradizioz gizonezkoei esleitutako estereotipoen baitan eraikitzen diren gizonez osatutako espazioez. Oztopoak oztopo, emakumeak ari dira gutxinaka norbere gustuko kirolak praktikatzten. Baina zer gertatzen da kirolariena ez den beste estamentuekin? Hau da, ezagutza teknikoak, erabakiak hartzeko segurtasuna, eta kirolariak zuzentzeko gaitasuna eskatzen duten rolekin? Non daude emakume entrenatzaileak?

Munduan zehar zein gurean egin diren ikerketek, agerian utzi dute emakumeak kirol arloko teknikariak ez izateko funtsezko arrazoiak, besteak beste, egitura maskulinoetan jarduteko estiloak, gizonen arteko sare informalak, emakumeen gaitasunak etengabe zalantzan

jartzeko aztura eta bakardadea direla. Horrez gain, emakume entrenatzaileen eredurik ia ez izateak, etorkizunari begira haien burua entrenatzaile lanetan irudikatzea eragozten du. Horrek guztiak, sarritan, norbere baliabideak nahikoak ez ote diren pentsatzera eramaten ditu emakumeak.

Eta horren aurrean, kirol arloko erakundeak zer? Orain arte bezala jarraitu dezakete, teknikarientzat antolatzen diren formakuntza guztietan batik bat gizonezkoak jarritz irakasle edo aditu; hizkuntza erabat maskulinoa erabiliz; edukietan kontuan ez hartuz emakume kirolarien ezaugarri, behar eta interesak; materialetan estereotipoak errepikatuz; eta emakumei talde nagusiak entrenatzeko aukera ematea ekidinez. Nahikoa ez balitz, entrenatzaile izateko erabakia hartzen duten emakumei iruzkin sexistak egin eta inguru matxista horietatik aldentzera *gonbidatu*? Ala benetan gaiari seriotasunez heldu eta emakume entrenatzaile gehiago egoteko estrategiak abian jartzeko prest daude? Ez da denbora kontua, kirol arloko tradiziozko maskulinitasuna iraultzeko prestutasuna baizik.

Hauxe da, zalantzarik gabe, datozen urteetan kirol arloko berdintasun ikuspegitik edukiko dugun erronka handienetako bat. ●

Konfesio zuri-burgesa

**ITZIAR BARDAJI
GOIKOETXEA**
IRAKASLEA

Atzo joan nintzen txertoa jartzera. Txertoa jasotzeko erabakia hartu nuen, gizarteak egin duen moduan, gutxieneko hausnarketa bat egin gabe. Ni ez nau gaixotasunari beldurrak mugitu, baizik eta –eta lotsatuta aitortzen dut– praktikotasunak: mugak, hegaldiak, jaialdiak, lanak, presio sozialak. Ez dut PC-Rrik ordaindu edo faltsifikatu beharko.

Ez dakit zein tamainako negozioari ari natzaion ekarpena egiten, zenbat ustelkeria egongo den txertoen atzean. Pertsona gaztea eta osasuntsua naiz, eta txirotutako herrialdeetako pertsonengana txertoak oso mantso iristen dira. Eta nik ezjakinarena egiten dut. Txertoa jar-

tzeari uko egingo banio, ziurrenik albo-ondorioekiko beldurragatik izango zen. Lotsa. Lotsa zuri burgesa –bai, hemengo langileak zapaltzaile burgesak gara mundu mailan, bada hau onartzeko garaia–.

Txertoa jarrita hamabost minutuz bertan geratzeko esan zidaten. Aulki mordo bat koadrikula perfektuan kokatuak, denak norabide berdineran baina inora begira. Formazioaren soldaduen artean begiradarik, interakziorik ez. Mugikorrari bai.

Gorputza eta arima arraro geratu zaizkit. Hobe sentituko naiz nire txerto-agiria eskuan Kanariar Uharteetan lur hartzen dudanean. ●